

ابراہیم مردن

۲۵

۱ ابراہیم ایتاً زَنّ دِیْگرم بېرْدِه کِی اوڻ اِیسم قَطوره بو. ۲ اون ابراہیم رِه زمران و یُقشان و مَدان و مَدیان و یُشباق و شوآخ بزه ۳ شبا و دَدان، یُقشان زَاکَان بید. بنی دَدان، اشوریان و لَطوشیان و لِثومیان بید. ۴ عیفا و عیفر و حنوک و ابیداع و الداعه هم مَدیان پسران بید. اَشَان قَطوره ی زَاکَان بید. ۵ ابراہیم توماّم خو مال و اموالَ اسحاق بیخشه. ۶ و بقیه خو پسرانَ کِی از خو کنیزان دَأشتی، فقط هدیه فدّه و اوشانَ او زَمات کِی زنده بو از خو زای اسحاق جدا بوکوده و اوسه کوده شرقَ طرف. ۷ ابراہیم زندگی صد و هفتاد و پنج سال بو. ۸ و وختی کِی خیلی پیر بو، در کمال رضایت و خوشبختی بمرده و خو اجدادَ ورجه بوشو. ۹ اوڻ پسرانَ اسحاق و اسماعیل اوڻ مکفیله غار کِی عفرون، صوحارَ هیتی پسرَ زیمینَ دورون و مَمری نزدیکِ نَهه بو دفنَ کودید. ۱۰ هو زیمینی کِی ابراہیم هیتیانَ جا بیهه بو. اویه ابراہیم، سارا ورجه دفنَ بوسته. ۱۱ بزین کِی ابراہیم بمرده، خودا اوڻ پسر اسحاقَ برکت بده، اسحاق بَرلَحي رُئی نزدیکِ بیسه، و اویه زندگی بوکوده.

۷ ابراہیم نبی زندگی

ابراهیم نبی زندگی

کتاب پیدایش باب ۱۱ تا ۲۵

به زبان گیلکی

www.gilakmedia.com

۱۳۸۶ شمسی

حق چاپ محفوظ است. در صورت استفاده از تولیدات،

لطفا نام وبسایت عنوان شود.

پول چهارصد سکه نقره‌یه، اما پول می‌ان چی ارزشی داره؟ تی مُرده‌ی دَفَنَ کون.»^{۱۶} ابراهیم عفرون گب بیگفته و مبلغی کی هیئیان جولو به زبان بأورده بو، یعنی چهار صد سکه نقره‌ی بر حسب وزن رایج، بازگانان ورجه اون ره وزن بوکوده.

^{۱۷} پس عفرون زمین مالکیت کی مکفيله دورون و ممری نزدیکی نهه بو، یعنی او زمین و اون غار با تومام هون دار و درختانی کی اون زمین دورون نهه بو،^{۱۸} هیئی مردومان ورجه کی دروازه شهز جولو بمو بید، ابراهیم جا واگذار بو بوسته.^{۱۹} او وخت، ابراهیم خو زن سارای مکفيله غار کی ممری نزدیکی نهه بو کی هو حبرون بیه، سرزمین کنعان دورون دَفَنَ کوده.^{۲۰} اطوی بو بوسته کی، او زمین مالکیت و غاری کی اون دورون نهه بو، مقبره وستی، از هیئیان طرف ابراهیم جا واگذار بو بوسته.

اسحاق و ربکا

۲۴
۱ و اما ابراهیم پیر بوسته بو و خوداوند همه چی دورون اون برکت بده بو.^۲ ایبار، ابراهیم خو خادم کی اون پيله خادم و ناظر تومام اون مال و اموال بو، بوگفته: «تی دس می ران جیر بنه^۳ و زمین و آسمان خودای می ره قسم بوخور کی می پسر ره از کنعان دوختران جا کی من اوشان میان زندگی کودن دارم، زن فینگیری،^۴ بلکی به می زادگاه بوشو و می فک و فامیلان دورون می پسر اسحاق ره زن فیگیر.»^۵ خادم ابراهیم بوگفته: «اگه او دوختر حاضر نوبوسته می امره به اسرزمین بایه، او زما ت من تی پسر به او سرزمینی کی تو از اویه بمویی بیرم؟»^۶ ابراهیم خو خادم بوگفته: «نوگونه ایبار می پسر به او سرزمین واگردانی! خوداوند، کی خودای آسمانه، و مر از می پتر خانه جیگا و می فک و فامیلان سرزمین بیرون بأورده، می امره گب بزه و می ره قسم بوخورده کی اسرزمین به تی زاکان بخشم، اون خو فرشته تی جولو اوسه کونه تا او سرزمین دورون می اسحاق ره زن فیگیری.»^۸ اما اگه او دوختر نحوآسته کی تی امره به اسرزمین بایه، او وخت تو از قسمی کی می ره بوخوردی آزاد بی، اما هیچ وخت می پسر اویه وانگردان.»^۹ او زما ت خادم خو دس ابراهیم ران جیر بنه و اون ره قسم بوخورده.

می فرمان بجا باوردی.» ۱۹ پس ابراهیم واگردسته خو نوکراڻ ورجه و همه با هم بوشویدی به طرف بثرشع و ابراهیم بثرشع میان ساکن بویوسته.

۲۰ مدتی بوگذشته، ابراهیم خبر بدیدی: «ملگه، تی برار زن، پسرانی تی برار ناخوڑه به دنیا باورده. ۲۱ اولی زای عوص، اون براران بوز و قوموئیل (آرام پتر) ۲۲ و کاسد و خزو و فلداش و یدلاف و بتوئیل.» ۲۳ بتوئیل ربکا پتر بو، ملگه آهشتا پسر، ابراهیم برار، ناخوڑه به دنیا باورده. ۲۴ ناخوڑ کینز کی رومه نام داشتی، پسرانی ناخوڑه به دنیا باورده، کی اوشان نام طابح و جاحم و تاحش و معکه بو.

سارا مردن

۲۳ ۱ سارا صد و بیست و هفت سال زندگی بوکوده. آن بو سالهای عمر سارا ۲ و قریه اربع کی حبرون به، سرزمین کنعان دورون بمرده و ابراهیم بوشو تا سارا ره گریه و زاری بوکونه. ۳ ابراهیم از خو مُرده کنار ویریشته و هیتی مردومان بوگفته: ۴ «من شیمی میان ایسم اما غریبه یم. تیکه زمین مقبره مر بوفروشید تا من بتانم می مُرده ای او به دفن کونم.» ۵ هیتی مردومان ابراهیم در جواب بوگفتیدی: ۶ ای سرورم، امی گب بیشنو. تو امی میان پیلهدانه امیری. تی مُرده ای امی خُبترین مقبره ایان دورون دفن کون. هیتا از امان امی مقبره ای تر دریغ نوکونیم کی تی مُرده ای او به دفن کونی ۷ او وخت ابراهیم ویریشته و هیتی مردومان جولو تعظیم بوکوده ۸ و اوشان بوگفته: «هسه کی وئلیدی می مُرده ای شیمی میان دفن کونم، پس شیمی جا ایتا خواهش دارمه تا عفرون، صوحاژ پسر می ره سفارش بوکونید ۹ تا مکفیله غار کی اون شینه و اون زمین دورون او آخر نهه، مر بوفروشه. اون جا بخوایید او زمین به قیمت کامل مقبره شیمی ورجه، مر واگذار بوکونه.» ۱۰ از قضا عفرون هیتیان میان نیشته بو و تومام هیتی مردومان ورجه کی به سمت اون شهر دروازه بمو بید، ابراهیم جواب بده: ۱۱ «نه سرور! می گب گوش بدن؛ من او زمین و او غار کی اون دورون نهه تر بخشم من ا مردوم جولو اون تر قدم تا تی مُرده ای دفن کونی.» ۱۲ ابراهیم ایبار د او مردومان جولو تعظیم بوکوده ۱۳ و اوشان جولو عفرون بوگفته: «خواهش کونم می گب بیشنوی. من ا زمین پول تر قدم. آن از می جاس قبول بوکون تا می مُرده ای او به دفن کونم.» ۱۴ عفرون ابراهیم در جواب بوگفته: ۱۵ «ای آقا، می گب بیشنو. ا زمین

۱۱ ۲۶ پس وختی کی تارح هفتاد ساله بویوسته اون پسران، ابرام، ناحور و هاران به دنیا بوییدی.

سرگذشت ابرام (ابراهیم) *

۲۷ هته سرگذشت تارح. تارح، ابرام و ناحور و هاران پتر بو، و هاران لو ط پتر. ۲۸ ولی هاران هویه کی به دنیا بمو بو، شهز اور، کلدانیان میان، بمرده، وختی کی تارح اون پتر هنوز زنده بو. ۲۹ ابرام و ناحور هر دو نفر عروسی کونیدی. ابرام زن نام سارای، ناحور زن نام ملگه بو. ملگه و یسکه همدیگر آمره خاخور و هاران دوختران بید. ۳۰ ولی سارای نازا بو و زاکی ناشتی.

۳۱ تارح خو پسر ابرام، خو نوه لوط کی هاران پسر بو و خو عروس سارای ای کی ابرام زن بو اوسده. اوشان همدیگر آمره از شهز اور کلدانیان بیرون بوشویدی کی بیشید کنعان، ولی وختی فرسه بیدی حران، هویه بیه بیدی. ۳۲ تارح ۲۰۵ سال زندگی بوکوده و شهز حران دورون بمرده.

ابرام دعوت

۱۲ ۱ خوداوند ابرام بوگفته: «تی سرزمین، تی قوم، تی پتر خانه ای بنه، بوشو به سرزمینی کی تر نیشان دهمه. ۲ از تو قومی بزرگ به وجود آورم، تر برکت دهمه. تی نام بزرگ کونم و تو برکت بی. ۳ هر کسی تر برکت بده اوشان برکت دهم، و هر کس تر لعنت بوکونه اون لعنت کونمه. تومام قومان جهان، تی جا برکت بریدی.»

۴ پس ابرام، هوطو کی خوداوند اون فرمان بده بو، راه دکفته، لوطم اون آمره بوشو. وختی کی از حران بیرون بوشویدی، ابرام ۷۵ سال داشتی. ۵ اون، خو زن آمره سارای، و خو برارزا لو ط آمره، خوشان تومام دارایی آمره کی پس انداز بوکوده بید و خادمائی کی حران دورون به دس باورده بید اوسده، راه دکفته

* ۳۱:۱۱ ابرام هو حضرت ابراهیمه کی خودا ایسم اون ره بنه بو.

* ۳۱:۱۱ سارای هو سارایه کی خودا ایسم اون ره بنه بو.

بوشو کنعان، وارد کنعان بوبوسته. ۶ ابرام او سرزمین بگردسته تا پیلہ درخت بلوط مورہ کی شکیم دورون نہہبو پیشروی بوکودہ، او زمان کنعانیان او سرزمین دورون زندگی کودیدی.

۷ خوداوند بر ابرام آشکار بوستہ، بوگفتہ: «ا سرزمین تی نسل بخشم.» پس اون، اویہ قربانگاہی خوداوندہ کی بر اون آشکار بوستہبو، بر پا بوکودہ. ۸ از اویہ بہ طرف شرق بیتایل کویان جور کوچ بوکودہ و خو خیمہی اویہ بر پا بوکودہ کی بیتایل در غرب و آبادی عای در شرق نہہبید. اویہ قربانگاہی خوداوندہ چاکودہ و خوداوند پرستش بوکودہ. ۹ بعد اون هوطو پیشروی بوکودہ تا جنوب کنعان، نگب.*

ابرام شہ مصر

۱۰ کنعان دورون قحطی بمو و ابرام بوشو بہ سرزمین مصر، تا ایتا مدت اویہ زندگی بوکونہ، چرہ کی قحطی اویہ بیداد کودی. ۱۱ مصر مرز سر، خو زن سارای بوگفتہ: «دائم کی تو زن قشنگی ایسی. ۱۲ وختی مصریان تر بیدینید، گیدی: (اون زنہ.) پس مر کوشیدی ولی تر زندہ دآریدی. ۱۳ پس بوگو کی تو می خاخوری، کی تی وستی می آمرہ خوشرفتاری بوکونید، کی جان بہ در ببرم.»

۱۴ وختی کی ابرام وارد مصر بوبوستہ، مصریان بیدہبیدی کی سارای، زن خلی قشنگی ایسہ. ۱۵ وختی کی درباریان فرعون سارای بیدہبیدی، از اون فرعون ورجہ تعریف بوکودیدی و اون بریدیدی فرعون قصر دورون. ۱۶ فرعون سارای وستی ابرام آمرہ خوشرفتاری بوکودہ و ابرام، گاو و گوسفند، و الاغان نر و مادہ، غلامان و کنیزان و شتران فراوانی بہ دس باوردہ.

۱۷ ولی خوداوند، سارای وستی، فرعون و اون اہلہ خانہی بہ مرض سختی دوچار بوکودہ. ۱۸ پس فرعون ابرام دوخوآدہ، بوگفتہ: «می آمرہ چی بوکودی؟ چرہ مر نوگفتی کی اون تی زنہ؟ ۱۹ چرہ بوگفتی: (اون می خاخورہ.) کی من اون آمرہ عروسی بوکونم؟ بیآ تی زن اوسن و از آیہ بوشو!» ۲۰ فرعون خو آدمان دستور بدہ: «اون با اون زن و ہمہی اون دار و ندار بیرون کونید!»

۳ صبح زود، ابراہیم ویریشته خو الاغ پالان دوستہ، دو نفر از خو نوکران، خو پسر اسحاق اوسدہ، ہیزمم قربانی سوزاندن وستی بار بوکودہ، راہ دکفتہ بوشو بہ طرف جایی کی خودا بوگفتہ بو. ۴ روز سوم ابراہیم او جائ از دور بیدہ. ۵ خو نوکران بوگفتہ: «ہیہ، الاغ ورجہ بیسید کی من و می پسر بیشیم اویہ خودای پرستش بوکونیم و واگردیم باہیم شیمی ورجہ.»

۶ ابراہیم ہیزمی کی قربانی سوزاندن وستی اوسدہ بو خو پسر اسحاق بوکول دہ، و خودشم آتش و چاقو، بہ دس گیفتہ، دونفری راہ دکفتیدی. ۷ اسحاق خو پتر ابراہیم دوخوآدہ، وورسہ: «پتر؟» ابراہیم جواب دہہ، «چیسہ پسر جان؟»

اسحاق بوگفتہ: «ہیزم و آتش دآریمی، ولی بزہی قربانی کو؟»

۸ ابراہیم جواب بدہ: «پسر جان، خودا خودش بزہی قربانی فرام کونہ.» و دو نفری شوئون دیبید. ۹ وختی بہ جایی فرسہبیدی کی خودا ابراہیم بوگفتہ بو، اون اویہ مذبحی بر پا کونہ ہیزم اون سر نیہہ، خو پسر اسحاق دودہ نیہہ ہیزمان، قربانگاہ سر. ۱۰ پس چاقوی بہ دس گیفتہ خو پسر ووینہ، ۱۱ کی فرشتہی خوداوند از آسمان اون دوخوآدہ: «ابراہیم! ابراہیم!» اون جواب بدہ: «بلہ خوداوند.»

۱۲ فرشتہ بوگفتہ: «تی پسر دس زن. اون آمرہ کاری نوکون. ہسہ دانم کی خوداترس ایسی، چونکی تی پسر، تی ایتا پسر بہ فرمان من باوردی قربانی بوکونی.»

۱۳ ابراہیم خو سر راست کودہ ایتا کوچ بیدہ کی خو شاخان آمرہ گوماز دورون گرفتار بوستہ بو. بوشو کوچ بیگفتہ باوردہ، قربانی سوزاندنی بجا باوردہ، بہ جائی خو پسر. ۱۴ پس ابراہیم او محل نام «خوداوند فراہم کونہ»* نام نیہہ، کی تا ایمرزم گیدی: «کوہ خوداوند فراہم کون جور.»

۱۵ فرشتہی خوداوند دووارہ از آسمان ابراہیم دوخوآدہ و بوگفتہ: ۱۶ «خوداوند بفرمآستہ: بہ خودم قسم خورم، ہسہ کی آکار بوکودی، تی ایدانہ پسر، بہ فرمان من باوردی قربانی بوکونی، ۱۷ ہن وستی تر بہ فراوانی برکت دہم، تی زاکان آسمان ستارہیان و فورشن دریا کنار مآستن فراوان کونم. تی زاکان، خوشان دوشمنان شہران مالک بیدی. ۱۸ از تی زاکان توما مردوم زمین برکت بریدی، چونکی تو

بئرشبع پیمان

۲۲ او وخت ابی ملک و فیکول، کی اون سپاه فرمانده بو، ابراهیم بوگفتیدی: «هر کاری کی تو کونی، خودا تی آمره یه. ۲۳ هسه آیه خودای می ره قسم بوخور کی مر و می زاکان و می نوهیان خیانت نوکونی؛ بلکی هوطو کی من تر محبت بوکودم تو هم مر و آ غربتی کی اون دورون ساکن بوبوستی آمره، هوطو رفتار بوکونی.»

۲۴ ابراهیم بوگفته: «قسم خورم.» ۲۵ او وخت ابراهیم درباره ای چاه ای بی کی ابی ملک خادمان اون جا فیگفته بید، ابی ملک سرزنش بوکوده.

۲۶ ابی ملک بوگفته: «من نانم کی آ کار بوکوده. تو مر هیچی نوگفتی و تا امیروزم آن نیشوسته بوم.» ۲۷ ابراهیم چندتا گوسفند و گاو اوسده و ابی ملک فده و اوشان دوتا همدیگر آمره پیمان دوستیدی. ۲۸ ابراهیم هفتادانه بزه ماده ای از گله سوا بوکوده ۲۹ و ابی ملک ابراهیم بوگفته: «آ هفتادانه بزه ماده ای کی جدا بوکودی، چی ایسه؟»

۳۰ اونم جواب بده: «آ هفتادانه بزه ماده ای می جا قبول بوکون، تا شهادتی ببه آن ره کی من آ چاه ای بکندم.» ۳۱ پس او یه ایسم بئرشبع بنه، چونکی او یه او دوتا مردای همدیگر ره قسم بوخوردیدی.

۳۲ بزین کی بئرشبع ورجه پیمان دوستیدی، ابی ملک خو سپاه فرمانده آمره فیکول، به فلسطینیان سرزمین واگردستیدی. ۳۳ ابراهیم بئرشبع ورجه گز درختی بکاشته و او یه خوداوند ایسم، خودای سرمدی بخوانده ۳۴ و ابراهیم مدت درازی فلسطینیان سرزمین دورون ساکن بوبوسته.

قربانی کودن اسحاق

۱ مدتها بوگودشته، خودا ابراهیم آزمایش بوکوده دوخواده بوگفته: «ابراهیم!» اون جواب بده: «بله خوداوند.»

۲ و خودا بوگفته: «تی پسر اسحاق، تی ایتا پسر کی اون خیلی دوست داری، اوسن، بوشو به سرزمین موريا، او یه اون ایتا قربانی سوزاندن مأنستن، ایتا از کویان جور کی تر نیشان دهه، قربانی بوکون.»

ابرام و لوط

۱ پس ابرام خوزن و هرچی کی داشتی اوسنه لوط آمره از مصر راه دکفه شه جنوب کنعان. ۲ ابرام گله رمه و نقره و طلا خیلی داشتی ثروتمند بو. ۳ اون از جنوب کنعان به طرف بیت ایل کوچ بوکوده تا به هویه فرسه کی اول چادر بزه بو، مابین بیت ایل و عای، ۴ هویه کی اول قربانگاه چاکوده بو. او یه خوداوند ستایش و پرستش بوکوده.

۵ و لوطم کی ابرام آمره ایسه بو گاوان، گوسفندان و چادران داشتی. ۶ زمین اوشان ره فرسه یی کی ایجا بیسید چونکی اوشان مال و منال خیلی زیاد بو و نتأستیدی ایجا ساکن بیسید. ۷ ابرام و لوط چوبداران میان دعوا دکفته. هه وخت ره کنعانیان و فرزبان او زمین میان ایسه بید.

۸ پس ابرام لوط بوگفته: نوا من و تو میان و امی چوبداران میان دعوا ببه چونکی امان براریم. ۹ مگر تومام زمین تی جولو نه؟ خواهش کونم می جا جدا بیبی. اگه بیشی چپ من شمه راست، اگه بیشی راست من شمه چپ طرف.

۱۰ هو وخت لوط خو سر راست گیفته و تومام اردن زمین بیده کی بهشت و مصر مأنستن به طرف صوغر سرسبز بو. (قبل اونکی خوداوند سدوم و عموره ای خراب کونه.) ۱۱ پس لوط تومام اردن زمین خوره اوسده و شرق طرف کوچ بوکوده و همدیگر جا سوا بوبوستیدی. ۱۲ ابرام کنعان زمین میان بیسه، اما لوط وادی زمین میان ساکن بوبوسته و خو چادر تا سدوم بیرده. ۱۳ ولی سدوم مردومان شر بید و خیلی خوداوند جا گناه کودید.

۱۴ بزین کی لوط اون جا سیوا بوبوسته، خوداوند ابرام بوگفته: «هسه تو تی چومان راست گیر و از او یه کی ایسه یی شومال و جنوب و شرق و غرب بیدین. ۱۵ چونکی تومام آ زمینی کی دینی، تا ابد تر و تی زاکان بخشم ۱۶ و تی نسل زمین گرد و خاک مأنستن چاکونم. هوطو کی اگه کسی بتانه زمین خاک بیشماره، تی نسلم ایشماره. ۱۷ ویریز زمین درازا و پهنا میان بگرد چونکی اون تر بخشم. ۱۸ پس ابرام خو خیمه ای جمع کوده و بوشو، نزدیک بلوط ممری کی حبرون میان نه ساکن بوبوسته و او یه خوداوند ره مذبحی چاکوده.

ابرام لوط نجات دهه

۱۴

۱ وختی فرسه کی امرافل پادشای شنعار و آریوک پادشای الاسار و کڈرلا عمر پادشای عیلام و تدعال پادشای قوئیم بو ۲ کی با بارع پادشای سدوم، پرشاع پادشای عموره، شنعب پادشای ادما، شمیر پادشای صبوییم و پادشای بالع (کی اون صوغر نام دأره) جنگ بوکودیدی. ۳ آ پادشایان، سدوم، عموره، ادما، صبوییم و بالع خوشان لشکریان امره بموییدی دره ای سدیم، منطقه یی کی ایمروزه (دریای نمک) نام دأره. * ۴ اوشان، دوازده سال فرمانبر کڈرلا عمر بید ولی سال سیزدهم شورش بوکودیدی.

۵ سال چهاردهم، کڈرلا عمر و پادشایانی کی اون امره هم پیمان بید، بموییدی و رفائیان در عشتروث قرنین، و زوزیان در هام، و ایمیان در شاهوی قیریتایم ۶ و حوریان از کوئی سعیر جور، تا ایل فاران بیابان نزدیکی شکست بدیدی ۷ و اگر دستیدی بوشوییدی به عین مشفاط (کی نام قادشه)، و تومام سرزمین عملیقیان، و اموریان کی در حصون تمار زندگی کودیدی یم، شکست بدیدی.

۸ پس پادشایان سدوم، عموره، ادما، صبوییم و بالع (صوغر) بموییدی دره ای سدیم دورون و ۹ بر ضد کڈرلا عمر پادشای عیلام، تدعال پادشای گویم و امرافل پادشای شنعار و آریوک پادشای الاسار سنگر جنگی چاکودیدی. چهار پادشاه بر ضد پنج پادشاه بیدی. ۱۰ دره ای سدیم دورون چاهان قیر نهه بو. وختی کی پادشای سدوم و عموره فرار کون دیبید، دکفیدی او چاهان دورون سه تائی دیگه فرار بوکودیدی بوشوییدی کویان جور. ۱۱ او چهار پادشاه تومام مال و منال و خوراک ای سدوم و عموره اوسدیدی بوشوییدی. ۱۲ اوشان لوط، ابرام برارزای، کی سدوم دورون زندگی کودی، و اون اموال اوسدیدی خوشان امره بریدی. ۱۳ ایتا از فراریان بمو ابرام عبرانی ورجه و خبر بده. زمانی بو کی ابرام او پيله درختان بلوط ممری اموری نزدیکی زندگی کودی. اشکول و عانر و ممری برار بید. اوشان و هر سه نفر ابرام امره هم پیمان بید.

بیرون کون هاجر و اسماعیل

۸ او زای پيله بوسته، شیر خوردن ترک کوده. روزی کی اسحاق شیر خوردن ترک کوده ابراهیم جشن بزرگی بر پا بوکوده. ۹ ولی سارا بیده پسری کی هاجر مصری ابراهیم ره به دنیا باورده بو، اسحاق خنده امره مسخره کونه. ۱۰ ابراهیم بوگفته: «کنیز اون پسر امره بیرون کون کی می پسر اسحاق امره تی وارث نه!»

۱۱ ابراهیم از آحرفان غمگین بوسته، چونکی اون ابراهیم پسر بو. ۱۲ ولی خودا ابراهیم بوگفته: «تی پسر و کنیز وستی پریشان نوا بوستن. هرچی سارا تر بوگفته گوش بوکون، چونکی اسحاق وا وارث تی نسل به. ۱۳ و از او کنیز پسر ملتی به وجود آورمه، چونکی اونم تی پسر.»

۱۴ صبح زود، ابراهیم ایچه خوراکی ایتا مشک آب هاجر فده. اوشان هاجر بوکول ده، هاجر اون پسر امره روانه کونه. هاجر بوشو و بیابان برشع میان سرگردان گردستی. ۱۵ وختی مشک آب تومام بوسته، هاجر خو پسر گوماز جیر بنه. ۱۶ اون بوشو صد متر* جولوتر، هویه بینشته. خو دیل میان بوگفته: «د تانم می پسر مردن بیدینم.» هوطو کی نیسته بو گریه زاری کودی.

۱۷ ولی خودا او پسر گریه زاری بیشتوسته. فرشته ای خودا از آسمان هاجر دوخوآده بوگفته: «هاجر، چیه؟ نترس! خودا از اویه کی او زای ایسه، اون گریه زاری کون بیشتوسته. ۱۸ ویریز بوشو تی پسر ورجه، چونکی از اونم ملت بزرگی به وجود آورمه.»

۱۹ پس خودا هاجر چومان واکوده، و اون، ایتا چشمه ای آب بیده، بوشو مشک دورون آب دوکوده باورده خو پسر فده کی بوخوره. ۲۰ خودا او پسر امره بو اون پيله بوسته، بیابان میان زندگی کودی و تیرانداز ماهری بو بوسته. ۲۱ اون بیابان فاران میان زندگی کودی، کی اون مار از ایتا دوختر مصری اون ره خو استگاری بوکوده.

* ۱۶:۲۱ عبری: به مسافت تیری کی از کمان پرتاب به.

* ۳:۱۴ دریای نمک، بحرالْمیّت امروزی.

چی گناہ بوکودہ بوم کی می سر و می مملکت سر بلا بأوردی و کاری بوکودی کی نوستی بوکودہ بی۔
 ۱۰ ابی ملک ابراہیم وورسہ: «چی فکر بوکودی کی آکار بوکودی؟»
 ۱۱ ابراہیم بوگفته: «می امرہ بوگفتم: ا مکان دورون ہیچ ترسی از خودا ننه و مر می زن وستی
 کوشیدی.» ۱۲ راستی راستی ہم اون می خاخورہ، می پتر دوخترہ ولی می ماژ جا نی یہ و می زن
 بوبوستہ. ۱۳ وختی کی خودا مر می پتر خانہ جا آوارہ کودہ، اون بوگفتم: خوبی بی کی می رہ وا بوکونی
 آنہ کی ہر جا بیشیم بیگی کی آن می برآرہ.»
 ۱۴ پس ابی ملک گاو و گوسفند و نوکر و کولفت اوسدہ بیخشہ ابراہیم و اون زن سارای و اگر دانہ اون
 ورجہ. ۱۵ و ابی ملک بوگفته: «ہسہ می سرزیمین تی جولو نہہ، ہر جا کی دوس بدآستی ساکن بویو.»
 ۱۶ و سارای بوگفته: «تی برار ہزار سکہ نقرہ فدم، آن نیشانہ تی بی گنایی تی اشان چومان جولو کی تی
 امرہ ییدی. تو ہمہ کس ورجہ از گناہ مبرایی.»
 ۱۷ او وخت ابراہیم خودا جا دعا بوکودہ، و خودا ابی ملک و اون زن و کولفتان شفا بدہ تا بتانید زای
 بأورید. ۱۸ چونکی خوداوند ابراہیم زن سارا وستی، ابی ملک خانہ آدمان رحم دوستہ بو۔
 ۲۱ ۱ پس خوداوند هوطو کی بوگفته بو، سارای رحمت بوکودہ و ہرچی سارای پیمان بدہ بو
 بجا بأوردہ. ۲ سارا، ہو وختی کی خودا ابراہیم پیمان بدہ بو حاملہ بوبوستہ، در زمان
 پیری ابراہیم ایتا پسر اونرہ بہ دنیا بأوردہ. ۳ ابراہیم خو پسر کی سارا بہ دنیا بأوردہ بو، «اسحاق»
 نام بہ. ۴ و ابراہیم خو پسر وختی ہشت روزہ بوبوستہ، ختنہ بوکودہ، هوطو کی خودا فرمان بدہ بو۔
 ۵ ابراہیم صد سالہ بو کی اون پسر اسحاق بہ دنیا بمو۔
 ۶ سارا بوگفته: «خودا می رہ خندہ و شادی بأوردہ، ہر کس کی بیشنہ می امرہ خندہ و شادی کونہ.»
 ۷ اون بوگفته: «کی تانستی ابراہیم بگہ: (سارا ایتا پسر شیر دہہ؟) ولی من اونرہ کی پیر بوستہ بو، پسر
 بہ دنیا بأوردم.»

۱۴ وختی ابرام بیشنوستہ کی اون فامیلان بہ اسیری بوشوییدی، ۳۱۸ نفر خو مردان خانہ زادہ جنگجوی
 اوسدہ، اوشان دونبالسر بوشوییدی تا نزدیکی دان. ۱۵ شبانہ، اون خو آدمان دستہ دستہ بوکودہ، دوشمن
 شکست بدہ تا حوبہ کی طرف شومال دمشق اوشان دونبال کودہ. ۱۶ توماہ اموال پس فیگفته، خو برارزا
 لوط و اون اموال و زناکان و مردکان خو امرہ بأوردہ۔

ملکیصدق ابرام برکت دہہ

۱۷ وختی کی ابرام گذرلا عمر پادشاہ و اون ہم پیمانان شکست بدہ و اگر دستہ، پادشای سدوم بمو
 ابرام پیشواز، درہی شاوہ دورون.* ۱۸ پس ملکیصدق کی پادشای سالم،* نان و شراب بأوردہ۔ اون،
 کاهن خودای بزرگ بو. ۱۹ ابرام برکت بدہ بوگفته:
 «مبارک بہ ابرام از طرف خودای بزرگ
 آفرینندہی آسمان و زمین۔
 ۲۰ ستایش بر خودای بزرگ،
 کی تی دوشمنان بہ تی دس تسلیم بوکودہ.»
 پس ابرام از ہرچی کی جنگ میان بہ دس بأوردہ بو، اون دہ بہ یک فدہ۔
 ۲۱ پادشای سدوم ابرام بوگفته: «می مردوم مر فدن، اوشان اموال تر بدار.»
 ۲۲ ولی ابرام، پادشای سدوم بوگفته: «می دس خوداوند طرف، خودای بزرگ، آفرینندہی آسمان و زمین،
 دراز کودم قسم بوخوردم. ۲۳ از تی اموال ایتا نخ یا ایتا کفش بندم اونسنم، کی نیگی، (من ابرام ثروتمند
 کودم). ۲۴ غیر ہرچی کی جوانان بوخوردیدی ولی عانر و اشکول و ممری سہم، کی می امرہ بموییدی
 اوشان فدن.»

عهد دَوَسْتَنِ خُودَا اِبْرَاهِمِ اَمْرَه

۱۵

۱ بعد اُون، ابرام ندائِ خوداوند، خوابِ دورون بیشتوسسته: «نَوَا ترسئن، ابرام. من تی سپر و تی پیلہ پاداشم.»

۲ ولی ابرام بوگفته: «ای خودا خوداوند، چی تائی مَر فدی؟ زای کی نارم، وارث می خانہیم العاذاذ! دمشقی به. ۳ نسلی یم کی مَر فندی؛ می نوکرہ کی وارث می خانہ به.»

۴ هو لحظه خوداوند صدایِ ایشنوه کی فرمایه: «تی غلام وارث تو نیبه، بلکی پسری کی از خودت زاده به، تی وارث به.» ۵ و خوداوند ابرام بیرده بیرون بوگفته: «تی سَر بوجور گیر آسمان ستاره یان بیدین، اوشان بيشمار، اگه بتائی اوشان بيشماری! تی زاد و ولدم هوطویی فراوان بیدی.»

۶ ابرام به خوداوند ایمان باورده و خوداوند اُون با هه ایمان پارسا بوکوده.

۷ خوداوند اُون بوگفته: «من هو خوداوندی ایسم کی تر از اوژ کلدانیان بیرون باوردم تا سرزمین تر ببخشم کی تی شین ببه.»

۸ ولی ابرام بوگفته: «ای خودا خوداوند، از کویہ بدانم کی آ سرزمین می شین به؟»

۹ پس خوداوند اُون بوگفته: «ایتا مانده سه ساله ای ماده، ایتا بور سه ساله، ایتا قوچ سه ساله، ایتا کبوتر و ایتا یاکریم مَر باور.» ۱۰ ابرام همه ای اوشان باورده، همه تان سَر ووه، دو نیمه بوکوده و هر نیمه ای، رو در روی خودش نیمه بنه ولی پرندگان دو نیمه نوکوده. ۱۱ لاشخورائی کی اموییدی لاشه یان سر بینیشینید، ابرام اوشان فورادی. ۱۲ خورشید کی غروب کودن دوبرو ابرام خواب سنگینی بیگفته، بوخوفته بیده کی تاریکی ای وحشتناکی اُون دور کوده.

۱۳ خوداوند ابرام بوگفته: «یقین بدان تی زاکان سرزمینی دورون کی اوشان شین نی به غریب بیدی، چهارصد سال بردگی کونیدی و اوشان امره بدرفتاری به. ۱۴ ولی من ملتی کی تی زاکان اوشان ره بردگی کونیدی مجازات کونم. بعدم، اوشان ثروت فراوانی امره از اویه بیرون آیدی. ۱۵ تو هم د سلامتی پیر بی. وختی کی بمردی به شایستگی تر دفن کونیدی. ۱۶ چهار پوشت بعد تو، تی زاکان واگردید آیدی آیه، چونکی شرارت اموریان هنوز به آخر فرسه.»

۳۴ فردا روز ره پیلهدانه دوختر، کوجه دانه ی بوگفته: من دیشب می پتر امره بوخوفتم. بیا ایمشب اُون شراب فدییم و تو اُون امره بوخوس تا ایتا نسل از امی پتر بداریم. ۳۵ اوشبم خوشان پتر شراب بدیدی و کوجه دوختر بوشو اُون امره بوخوفته و لوط اُون خوفتن و ویریشتن جا واخبر نوبوسته.

۳۶ پس لوط دوتا دوختران خوشان پتر جا شکم اوسدیدی. ۳۷ پیلهدانه ایتا پسر بزه، اُون ایسم بنه «موآب» کی اُون تا ایمرز موآیان پتره. ۳۸ کوجه دانه دوخترم ایتا پسر بزه و اُون ایسم بنه «بن عمی». اُون تا ایمرز عمونیان پتره.

ابراهیم و ابی ملک

۱ پس، ابراهیم از اویه به طرف جنوب، نِگب زیمینان کوچ بوکوده، و قادش و شوژ میان ساکن بوبوسته و مدتی جِراژ دورون زندگی بوکوده. ۲ و ابراهیم درباره ای خو زن سارا بوگفته کی اُون می خاخوره. ابی ملک، جِراژ پادشاه آدم اوسه کوده، سارای ببرد.

۳ خودا ایتا شب خواب میان ابی ملک ظاهر بوسته، اُون بوگفته: «هسه تو آ زناک وستی کی ببردی میری، چونکی او زنای شوهر داره.»

۴ ابی ملک هنوز اُون امره نزدیکی نوکوده بو. پس بوگفته: «خودایا، ایتا اومت بی گنای هلاک کونی؟ ۵ مگر ابراهیم مَر نوگفته کی: (اُون می خاخوره؟) و سارا خودشم بوگفته کی: (اُون می براره.) من صدق دیل و می سادگی امره آ کار بوکودم.»

۶ او وخت خودا خواب میان اُون بوگفته: «منم دانم کی آ کار به صدق دیل بوکودی و منم تر بداشتم کی می جا گناه نوکونی و هن ره وناشتم کی اُون دس بزنی. ۷ پس هسه امره آ زناک وناگردان چونکی اُون نبی یه و تی ره دعا کونه و تو زنده مانی. اما اگه اُون زناک وناگردانی، بدان تو و هر کسی کی تی امره یه حتمنی میریدی.»

۸ صبح دم ابی ملک ویریشته، توماخ خو نوکران دوخواده، هرچی کی بوبوسته بو اوشان بوگفته و اوشان خیلی بترسه بیدی. ۹ او وخت ابی ملک ابراهیم دوخواده اُون بوگفته: امی امره چی بوکودی؟ در حق تو

بأیه، کی بیمیرم. ۲۰ بیدین، او کوجه شهر نزدیکتره، فرار بوکونم بشم او به کی بتأنم خودم نجات بدم. او کوجه شهر کی نزدیکه دینی؟ شمه او به کی زنده بمأنم.»

۲۱ فرشته بوگفته: «تی حرفان قبول کونم. از شهری کی حرف زتن دری، اون نابود نوکونم. ۲۲ ولی زودتر فرار بوکون بوشو او به، چونکی تا او به فترسه بی، نتأنم کاری بوکونم.» هن وستی او محل نام صوغر* ایسه.

۲۳ وختی خورشید بوجور آمون دبو، لوط به صوغر فرسه. ۲۴ پس خوداوند از آسمان گوگرد آتشین بر سدوم و عموره بیارانه. ۲۵ اوشان نابود کوده، شهران و دستان و موجودات و گیهان او سرزمین، همه چی با هم. ۲۶ ولی لوط زن واگردسته، خو پوشت سر بیدینه، ستونی از نمک بو بوسته.

۲۷ صبح زود کی ابراهیم ویریشه واگردسته بوشو هو جا سر کی در حضور خوداوند ایسه بو. ۲۸ اون به بیجیر نظر بوکوده، سدوم و عموره و توما دستان اون دور و ور بیده کی از او سرزمین ایتا کوره مأنستن دود بوجور شوئون دبو. ۲۹ وختی خودا او شهران و دستان نابود کوده کی لوط اوشان میان زندگی کودی، لوط نجات بده کی ابراهیم شفاعت به یاد باوره.

لوط و اون دوختران

۳۰ لوط خو دوتا دوختران امره از صوغر کوچ بوکودیدی بوشویدی کویان سر ساکن بو بوستیدی، چونکی اون از صوغر میان ایسن ترس داشتی. اون خو دوتا دوختران امره غاری دورون زندگی کودیدی.

۳۱ ایتا روز پيله دوختر کوجه دوختر بوگفته: «آمی پتر کی پیر بوسته، آمی دور و ورم کی مردی پیدا نیبه، تا همه جائ دنیا مأنستن آمی امره عروسی بوکونه. ۳۲ بایم آمی پتر شراب فدیم بوخوره اون امره همبستر ببیم کی آمی پتر نسل پا بر جا بداریم.»

۳۳ پس هو شب میان خوشان پتر شراب بدیدی و پيله دوختر بمو خو پتر امره بوخوفته و اون آن خوفتن و ویریشن جا واخبر نوبوسته.

* ۲۲:۱۹ صوغر یعنی کوچیک.

۱۷ پس وختی کی خورشید غروب بوکوده تاریک بوسته، آتشدانی کی دود کودی و مشعل سوزانی، آشکار بوسته کی از میان لاشه یان گوذر بوکوده. ۱۸ هو روز خوداوند ابرام امره پیمانی دوسته و بوگفته: «آ سرزمین تی زاکان بخشم، از مصر روخان تا پيله روخان کی فرات به. ۱۹ یعنی سرزمین اقومان: قینیان و قزبان و قدمونیان ۲۰ و هیتیان و فرزیان و رفائیان ۲۱ و اموریان و کنعانیان و جرجاشیان و یوسیان.

هاجر و اسماعیل

۱ آ مابین، سارای، ابرام زن، زاکی اون ره به دنیا ناورده، ولی کنیزی داشتی مصری کی اون نام هاجر بو. ۲ پس ابرام بوگفته: «خوداوند مر کی زایدار نوکوده، پس بوشو می کنیز امره همبستر بوبو. شاید من از اون زاکی به دس باورم.» ابرام خون حرف گوش بوکوده. ۳ سارای هم هاجر ابرام ره صیغه بوکوده. اما جرا در دهمی سالی بو کی ابرام کنعان دورون زندگی کودی.

۴ ابرام هاجر امره بوخوفته و اون حامله بو بوسته. وختی هاجر بفهمسته حامله ایسه، سارای سرکوفت زهی. ۵ پس سارای ابرام بوگفته: «تو مر گرفتار درد و رنج بوکودی. من می کنیز تر پیشکش فدم، هسه کی اون بفهمسته حامله ایسه، مر محل نوکونه. خوداوند بین من و تو داوری بوکونه.»

۶ ابرام بوگفته: «تی کنیز اختیار تی دس داره. هرچی صلاح دینی انجام بده.» پس سارای هاجر امره بدرفتاری کودی؛ هاجر از اون دس فرار بوکوده.

۷ فرشته خوداوند هاجر ایتا چشمه نزدیک، بیابان دورون بیافته؛ هو چشمه کی «شور» راه میان نه بو. ۸ بوگفته: «هاجر، کنیز سارای! از کویه آمون دری و کویه شوئون دری؟» هاجر جواب دهه: «از دس می خانم سارای فرار بوکودم.»

۹ پس فرشته خوداوند اون بوگفته: «واگرد تی خانم ورجه اون کنیزی بوکون. ۱۰ من تی نسل هطو فراوان کونم کی کسی نتانه اوشان بشماره.

۱۱ تو کی حامله ایسی پسری به دنیا آوری؛

اون نام اسماعیل به

۱۶

چونکی خوداوند از تی درد و رنج بیشنوسته.

۱۲ اون، انسانی وحشی به؛

اون دس بر ضد همه و همه کس دس بر ضد اون،

و سوائِ خو برأران زندگی کونه.»

۱۳ هاجر، خوداوند آطوبی نام بنه: «خودای بیننده» چره کی بوگفته: «آیه اون کی مر دینه بیدم.»

۱۴ هن وستی او چاهی کی مابین قادش و بارد، قرار داره ی بترلحی رئی دوخوانیدی.*

۱۵ و هاجر پسری ابرام به دنیا باورده، ابرام پسری کی هاجر به دنیا باورده بو، اسماعیل نام بنه.

۱۶ وختی کی هاجر اسماعیل به دنیا باورده ابرام ۸۶ ساله بو.

پیمان به دنیا امون اسحاق

۱ وختی کی ابرام ۹۹ ساله بو، خوداوند بر اون آشکار بوسته و بوگفته: «من خودای قاذر

مطلقم؛ می امره امین بمان و پاک زندگی بوکون. ۲ پیمانی می میان دودم و تی نسل

فراوان کونمه.» ۳ ابرام بکفته زیمین سر و خودا اون بوگفته: ۴ «هنه می پیمان تی امره: تو پتر ملت های

فراوانی بی. ۵ پس نوا تر د ابرام دوخوانیدی؛ بلکی تی نام وا ابراهیم بیه، چونکی تر پتر ملت های فراوانی

کونمه. ۶ من تی نسل به فراوانی بارور کونم، از تو ملت هایی به وجود آورم، و پادشایانی از تی نسل

به وجود آیدی.

۷ می پیمان، پیمانی جاودانی ایسه کی، مابین خودم و تو و تی زاکان بعد تو، نسل اندر نسل بر قرار

کونم، کی تی خودا و خودای تی زاکان بعد تو بیه. ۸ ازیمین کی تر غریبه، یعنی توما سرزیمین کنعان

تر و بعد تو تی زاکان، نسل به نسل به ارث فدمه و من اوشان خودا بم.»

۹ خودا ابراهیم بوگفته: «و تو وا به می عهد وفادار ببی، تو و تی زاکان بعد تو، نسل اندر نسل،

وا به می پیمان وفادار بمانید. ۱۰ هنه می پیمان کی وا بدارید، من و شیمی میان، تو و تی زاکان بعد

تو، هر مردی یا پسری شیمی میان وا ختنه بیه. ۱۱ شومان وا ختنه ببید، و هن، نیشانه ی پیمانی بیه

۶ لوط بوشو بیرون اوشان ورجه در، خو پوشت سر دوسته. ۷ بوگفته: «برأران، آشرا ت انجام ندید.

۸ ببیدینید، من دوتا دوختر دارم کی هیچ مردی امره نبید. و تولید اوشان شیمی ورجه باورم و هرچی کی

شیمی دس بر آیه اوشان امره بوکونید. ولی امردان امره کاری نداید، چره کی می خانه دورون پناه

بیگفتیدی.

۹ اوشان جواب بدیدی: «از می راه سر بوشو کنار. امردای ایتا غریبه مانستن بمو می ورجه،

هسه می پیلتر بوستن دره! تی امره بدتر از اوشان کونیمی.» به لوط حمله کونیدی شیدی جولو

کی خانه در بشکنید. ۱۰ ولی او فرشته یان دس دراز کونیدی، لوط بیگفتیدی بیدی خانه دورون، در

دوستیدی. ۱۱ پس او فرشته یان از خانه دورون، پیران و جوانان چومان، کور کونیدی کی د نئانستیدی

خانه در پیدا بوکونید.

۱۲ او فرشته یان لوط بوگفتیدی: «تو آیه، کس کار دیگری بم داری؟ دامادانی، پسرانی، دوخترانی؟

اگه کس کار دیگری، اشهر دورون داری، اوشان از آیه ببر بیرون. ۱۳ امان اشهر نابود کونیمی، چونکی

فریاد مردوم به گوش خوداوند برسه و امر اوسه کوده کی اشهر نابود کونیم.»

۱۴ پس لوط بوشو بیرون، خو دوختران نامزدان امره کی قرار بو اون دامادان ببید گفتگو بوکوده، بوگفته:

«خوداوند اشهر نابود کونه، هرچی زودتر از آیه ببشید بیرون.» ولی او جوانان اون حرفان به مسخره

بیگفتیدی.

۱۵ صبح دم، فرشته یان لوط بوگفتیدی: «زو باش! تی زن و تی دوتا دوختران کی آیه ایسه ببیدی اوسن

ببر بیرون کی نوکونه ویرانی اشهر امره نابود بید.»

۱۶ چونکی لوط دو دیلی کودی، او فرشته یان لوط خانواده ی دس بیگفتیدی و اوشان به سلامت

از شهر بیرون بریدی، چونکی خوداوند به اوشان رحم بوکوده بو. ۱۷ به بیرون شهر فترسه بید کی ایتا

از او مردان بوگفته: «شیمی جان نجات وستی فرار بوکونید! وانگردید کی شیمی پوشت سر ببیدینید،

دشت میانم هیچ جا نیسید! فرار بوکونید ببشید کویان جور کی نابود نبید!»

۱۸ لوط التماس بوکوده بوگفته: «نه، ای سرور. ۱۹ تی بنده ی رحمت بوکودی، می جان نجات دتن امره،

مر محبت بوکودی، ولی من کی نئانم فرار بوکونم بشم فرسم کویان جور. نوکونه آ بلا زودتر می سرم

* ۱۴:۱۶ بترلحی رئی یعنی چشمه ی خوداوند زنده یی کی مر دینه

۲۹ ابراہیم دووارہ خوداوند بوگفته: «شاید چهل نفر اویہ پیدا بیه.»

خوداوند بوگفته: «چهل نفر وستیم ا کار نوکونمه.»

۳۰ ابراہیم بوگفته: «ای سرور، خواہش کونم مَر خشم نیگیر کی حرف زتن درم. شاید اویہ سی نفر پیدا بیه.»

خوداوند جواب بده: «اگہ اویہ سی نفرم پیدا بوکونم، ا کار نوکونمه.»

۳۱ ابراہیم بوگفته «ہسہ کی جسارت بوکودم حرف زتن درم -- اگہ اویہ بیس نفر پیدا بیه، چی؟»

خوداوند جواب بده: «بیس نفر وستیم، او شہر نابود نوکونمه.»

۳۲ ابراہیم بوگفته: «خواہش کونم، مَر خشم نیگیر، آخرین باز رہ شمَر ایچی بگم. اگہ اویہ دہ نفر بیسہ، چی؟»

خوداوند جواب بده: «دہ نفر وستیم او شہر نابود نوکونمه.»

۳۳ وختی کی خوداوند خو حرفان ابراہیم آمرہ بزہ، از اویہ بوشو. ابراہیمم واگردستہ بوشو بہ خانہ.

ویرانی سِدوم و عمورہ

۱۹ غروب دم، او دوتاً فرشتہ بہ سدوم فرسہ ییدی. لوط شہر دروازہ کنار نیشتبہ بو، اوشان بیدہ، از خو جا سر ویریشتبہ بہ پیشواز اوشان بوشو و سر بہ خاک بنہ، ۲ بوگفته: «سروران، بفرمایید شیمی بندہ خانہ، شیمی پای بوشورید و شب اویہ بیسید. صبح زود راہ دکفتید، بیسید.»

اوشان جواب دیدی: «نہ، شب، شہر میدان میان سر کونیمی.»

۳ ولی لوط پافشاری بوکودہ، اوشانم قبول بوکودیدی، اون آمرہ بوشو ییدی بہ خانہ. اون اوشان رہ نانی کی خمیرمایہ ناشتی* بپختہ، شام باوردہ، بوخوردیدی. ۴ ولی نوخوفتبہ بید کی توما مَردان سدوم، پیر و جوان، از دور و وز شہر، خانہ دور حلقہ بزہ ییدی. ۵ لوط دوخوآدیدی بوگفتیدی: «او مردانی کی ایمشب تی ورجہ بموییدی، کویہ ایسہ ییدی؟ اوشان باور کی اوشان آمرہ ہمبستر بییم.»

آمی میان. ۱۲ ہر پسر ہشت روزہ یی شیمی میان واختہ بیه، از نسل شومان و توما مَر اوشانی کی شیمی خانہ دورون بہ دنیا آیدی و ہر غریبہ کی ہینیدی، واختہ بیه، اگہ از تی نسلم نی یہ. ۱۳ چی خانہ زاد بیه، چی غلام زرخرید، واختہ بیه تا می پیمان شیمی جان میانی ہمیشہ بمأنہ. ۱۴ ہر مردی یا پسری کی ختنہ نوبوستہ، وا از قوم ریشہ کن بیه، چونکی می آمرہ پیمان بشکنہ.»

۱۵ خودا ابراہیم بوگفته: «تی زن سارای، د سارای دونخوآن؛ اون نام سارا بہ. ۱۶ من اون برکت دہمہ. از اون پسری تر بخشمہ، سارای برکت دہمہ، از اون قومانی بہ وجود آیدی و پادشایانی از نسل اون بہ دنیا آیدی.»

۱۷ ابراہیم زمین سر بکفتہ و خندہ بوکودہ، خو دیل میان بوگفتہ: «کو مردی ایسہ کی صد سالہ پسر دار بیه؟ سارا ۹۰ سالگی زای باورہ؟» ۱۸ ابراہیم خودای بوگفتہ: «بہ کی اسماعیل، تی برکات آمرہ زندگی بوکونہ.»

۱۹ ولی خودا بوگفتہ: «بدان سارا تی زن، تی رہ پسری بہ دنیا آورہ. تو وا اون اسحاق* نام بنی. من می پیمانم اون آمرہ دودمہ، کی بعد اون پیمانی آبدی بیه اون نسل آمرہ. ۲۰ ولی اسماعیل وستی، تی خواہش دیل بیشنوستم، اون برکت دہم، اون بارور کونم زا کآن فراوانی اون بخشم، از اون دوازده تاً سردار و ملت بزرگی بہ وجود آورمہ. ۲۱ ولی اسحاق آمرہ می پیمان بر قرار کونمہ، کی سارا سال دیگر ہہ وخت اون تی رہ بہ دنیا آورہ.»

۲۲ وختی کی خودا خو حرفان ابراہیم آمرہ بزہ، از ابراہیم ورجہ بوشو. ۲۳ ہو روز ابراہیم خو پسر اسماعیل و توما مَردان خو خانہ ی ختنہ بوکودہ، چی خانہ دورون بہ دنیا بمو بید، چی غلام زرخرید بید، هوطو کی خودا فرمان بده بو. ۲۴ ابراہیم ۹۹ سالہ بو کی ختنہ بوبوستہ ۲۵ و اون پسر اسماعیل ۱۳ سال داشتی. ۲۶ ابراہیم خو پسر آمرہ، اسماعیل، ہر دو نفر ہو روز ختنہ بوبوستیدی. ۲۷ ہر مرد و پسری، ابراہیم خانہ دورون، یعنی ہر کس کی اون خانہ دورون بہ دنیا بمو بو و غلامان زرخرید، ہمہ با ہم ختنہ بوبوستیدی.

سہ فرشتہ بہ دیدار ابرام آیدی

۱۸

۱ دووارہ خوداوند بر ابراہیم آشکار بوبوستہ وختی کی اون پیلہ درختانِ بلوطِ نزدیکی خیمہ بزه بو. ابراہیم زوالہئ ظہر خو خیمہ دژ سر نیستہ بو. ۲ ہطو کی خو سر بوجور ببردہ، بیدہ کی سہ تا مرد اون چوم جولو بہ پا ایسہ ییدی. ہطو کی اوشان بیدہ، از خو خیمہ دژ سر ویریشتہ بودوستہ بوشو بہ پیشواز اوشان و سر فرود باوردہ، ۳ بوگفتہ: «ای سرور، اگہ من مورڈ لطف تو قرار بیگیتم، از تی بندہ ورجہ نوا شوئون! ۴ وٹلہ ایچہ آب شیمی پا شستنِ رہ باورید و درخت جیر استراحت بوکونید! ۵ شیمی رہ ایٹا لقمہ نان باورم کی قوت بیگیرید، چونکی ہن وستی شیمی گوذر شیمی بندہ ورجہ دکفتہ.»

اوشان جواب بدیدی: «ہرچی بوگفتی انجام بدن.»

۶ پس ابراہیم زود بوشو خیمہ دورون سارا ورجہ بوگفتہ: «زو باش! سہ پیمانہ آردِ حُب اوسن، خمیر بیگیر چندتا نان بپز.» ۷ خودشم بودوستہ بوشو از گاوان گلہئ دورون ایٹا ماندہئ حُب اوسدہ، ببردہ خو نوکر فذہ کی اون زود چاگونہ. ۸ خامہئ شیر و خوراک گوشت باوردہ بنہ اوشان جولو. خودشم اوہی اوشان ورجہ درخت جیر بہ پا بیسہ تا غذا بوخوردیدی.

۹ اوشان از اون وورسیدی: «تی زن سارا کوہی ایسہ؟»

اون جواب دہہ: «اوہی خیمہ دورون ایسہ.»

۱۰ ایٹا از اوشان بوگفتہ: «بدان، سالِ دیگر ہہ وخت کی واگردم تی ورجہ، تی زن سارا ایٹا پسر دارہ.» سارا کی خیمہ در سر ایسہ بو ایشنوستی. خیمہ اوشان پوشت سر بر پا بو. ۱۱ ابراہیم و سارا پیر و سالمند بید، سارا سن از زای آوردن بوگذشتہ بو. ۱۲ سارا خو دیل دورون خندہ بوکودہ بوگفتہ: «ہسہ کی پیر بوستم، می آقایم پیر بوستہ وا از آ عشق بیچیشم؟»

۱۳ پس خوداوند ابراہیم بوگفتہ: «چرہ سارا خندہ بوکودہ، بوگفتہ: «ہسہ کی پیر بوستم، راس راسی، زایدار بم؟»

۱۴ و خوداوند بوگفتہ: «کاری ایسہ کی خودارہ سخت بیہ؟ سالِ دیگر سر وخت واگردم ایم تی ورجہ کی سارا پسری دارہ.» ۱۵ سارا بترسہ بوگفتہ: «نہ، من کی خندہ نوکودم.» ولی خوداوند بوگفتہ: «چرہ، تو خندہ بوکودی.»

ابراہیم سدومِ رہ شفاعت کونہ

۱۶ وختی او مردان ویریشتیدی کی بیشید سدوم، ابراہیم بوشو کی اوشان بدرقہ بوکونہ. ۱۷ خوداوند بوگفتہ: «وا آکاری کی من کودن درمہ از ابراہیم جا جیگا بدآرم؟ ۱۸ از ابراہیم ملتی بزرگ و زور آوری بہ وجود آہی، کی از اون توام ملتہائِ جہان برکت بریدی. ۱۹ چرہ کی من اون انتخاب بوکودم کی اون خو خانوادہ و خو زاکان فرمان بدہ کی بعد خودش خوداوند رائِ ہموار بدآرید، راستی و عدالت بجا باورید، تا منم ہرچی کی ابراہیم پیمان بدہ بوم، بجا باورم.» ۲۰ پس خوداوند بوگفتہ: «بہ راستی کی فریاد شکایت و دادخواہی از سدوم و عمورہ بلند بوستہ و اوشان گناہان خیلی سنگینہ. ۲۱ پس شمہ بیجیر، کی بیدینم فریادی کی از اوشان کاران بہ گوش رسہ، انجام دئن دریدی یا نہ. اگہ اٹویم نہ، واخبر بمہ.»

۲۲ دوتا از او مردان، از اوہی راہ دکفیدی شیدی سدوم، ولی ابراہیم ہوطو در حضور خوداوند بیسہ. ۲۳ ابراہیم جولوتر بوشو بوگفتہ: «درستکاران و شریاران با ہم، نابود کونی؟ ۲۴ اگہ پنجا نفر درستکار شہر دورون بیسید، چی؟ پنجا نفر درستکاران وستی کی اوہی ایسہ ییدی، مردوم شہر نبخشی و شہر نابود کونی؟ ۲۵ حاشا از تو، کی اٹویی بوکونی، درستکاران، شریاران امرہ بوکوشی، درستکاران و شریاران امرہ یکسان رفتار بوکونی. حاشا از تو، داوژ توام جہان کی عدالت بجا ناوری!»

۲۶ خوداوند بوگفتہ: «اگہ پنجا نفر درستکارم شہر سدوم میان پیدا بوکونم، اوشان وستی از نابود کونن اوہی چشم پوشی کونمہ.»

۲۷ ابراہیم جواب بدہ، بوگفتہ: «ہسہ کی خاک و خاکستر مانستن ناچیز ایسم، جسارت کونمہ، سرور، تی امرہ حرف زنمہ. ۲۸ اگہ اوشان چہل و پنج نفر بیید چی؟ پنج نفر وستی توام شہر نابود کونی؟» خوداوند بوگفتہ: «اگہ چہل و پنج نفرم اوہی پیدا بوکونم، شہر نابود نوکونمہ.»